

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Пословни број:Гж. 738/12
Дана: 24.05.2012. године
Нови Сад

У И М Е Н А Р О Д А !

Апелациони суд у Новом Саду у већу судија Душице Шалић, председника већа, Верице Бајић и Милене Ковачевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца **Р. В. А.Д. Б.**, бр., против тужене **Р. С., О. С. У П., С. Ј. А.**, коју заступа Р. ј. п., Одељење у З., **ради накнаде штете**, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву, пословни број 1 П. 21/11 од 24.11.2011. године, у нејавној седници већа одржаној дана 24.05.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Жалба се **ОДБИЈА** као неоснована, па се пресуда Вишег суда у Панчеву, пословни број 1 П. 21/11 од 24.11.2011. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 63.166.166,00 динара са законском затезном каматом од 13.12.2010. године до исплате, као и да му надокнади трошкове поступка. Тужилац је обавезан да туженој надокнади трошкове поступка у износу од 160.000,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац из свих разлога прописаних одредбом члана 360 став 1 ЗПП, са предлогом да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на жалбу није достављен.

Жалба није основана.

Испитавши побијану пресуду из разлога наведених у жалби, пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачке 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП, као и на правилну примену материјалног

права, у складу са одредбом члана 372 став 2 наведеног закона, овај суд је нашао да је побијана одлука донета без означених повреда, да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и материјално право правилно примењено.

У првостепеном поступку је утврђено да је дана 31.08.2005. године тужилац са предузећем „А.“ а.д. П. као корисником кредита закључио уговор о дугорочном кредиту, којим је кориснику кредита одобрен кредит у износу од 5.000.000 евра у динарској противвредности са роком враћања од 60 месеци са уговореном каматом. Корисник кредита је обавезан да пре пуштања кредита у течај, а на име обезбеђења достави инструменте обезбеђења који ће важити до крајњег рока важности уговора од 60 месеци, и то, 1. у форми судског поравнања са снагом извршне исправе обезбеди успостављање хипотеке првог реда на непокретностима уписаним у зкњ. ул. бр... к.о. Н. и зкњ. ул. бр. 4 к.о. Б. К. чија је вредност процењена на 7.740.000 евра у власништву предузећа „П.“ а.д. Б. К., 2. закључи са банком уговор о залози на опреми чија је вредност процењена на 689.308 евра, 3. осигура наведену имовину, 4. да у року од 12 месеци од дана закључења уговора обезбеди да целокупно потраживање банке по овом уговору буде обезбеђено хипотеком на непокретностима укупне вредности минимум 8.350.000 евра, 5. достави банци уговор о јемству закључен са М. Ж. и 6. достави 10 бланко меница са клаузулом „без протеста“, и да достави и друге инструменте обезбеђења у случају потребе.

Дана 21.11.2006. године уговорне стране закључиле су анекс бр. 1 уговора о дугорочном кредиту, којим су мењана средства обезбеђења, у смислу да се корисник кредита обавезује да обезбеди упис хипотеке у форми заложне изјаве са снагом извршне исправе оверене пред општинским судом на пољопривредном земљишту у В., С., А., Н. К., Д. и У., чија је процењена вредност 1.644.736 евра, те на кући у бр. .. у ул. изграђеној на парц. бр. .../.. к.о. Б. 5 уписана у зкњ. ул. бр. ... чија је вредност процењена на вредност од 180.000,00 евра и пољопривредном земљишту предузеће „Н.“ чија је вредност процењена на 214.000 евра, закључи са банком уговор о залози на опреми према последњим спецификацијама на процењеној вредности од 2.840.257 евра, на износ од 2.527.305 евра, на износ од 1.180.000 евра.

По одлуци управног одбора предузећа Д.о.о. за пољопривреду „П.“ В. од 21.11.2006. године оверена је заложна изјава којом је Д.о.о. „П.“ као заложни дужник дозволио да се на основу изјаве за дуг дужника Компаније „А.“ а.д. П. према тужиоцу изврши упис заложног права-хипотеке у корист тужиоца као повериоца на непокретностима у власништву заложног дужника, пољопривредном земљишту у к.о. В., С., А., Н. К., и на пољопривредном земљишту под парц. топ. бр.,,, Ова заложна изјава оверна је пред Општинским судом у А. године под Ов. бр./... Дана године тужилац је земљишнокњижном одељењу Општинског суда у А. поднео захтев за упис заложног права на основу наведене изјаве, који захтев је одбијен решењем под бр. ДН./.. од године, са образложењем да је у току разграничење државне и друштвене својине на некретнинама на којима је тражен упис заложног права. Решење је по жалби тужиоца укинато решењем Вишег суда у П. посл. бр. 3 Гж.1970/10 од 08.07.2010. године. Потом је Основни суд у П., судска јединица А. донео решење ДН./.. од године којим је на одређеним парцелама из заложне изјаве дозвољена укњижба заложног права на некретнинама „П.“ д.о. В. у погледу оних парцела где је исти био уписан као носилац права коришћења, док је у погледу осталих парцела између којих и

парц. бр., и предлог одбијен, с обзиром на то да „П.“ д.о.о. није била уписана као носилац права коришћења у земљишној књизи. Накнадно је извршена исправка решења тако што су парц, бр., и к.о. В. избрисане из одбијајућег дела решења, тако што је и на тим парцелама дозвољена укњижба заложног права и тако исправљено решење тужилац је примио 17.11.2010. године.

Предузеће за спољну и унутрашњу трговину „Ј.“ д.о.о. Б. дана 04.02.2009. године поднело је предлог за извршење против извршног дужника „П.“ д.о.о. у предмету Општинског суда Алибунар посл. бр. И. 31/09, а средство извршења биле су непокретности извршног дужника под парц. бр., и ... к.о. В. Наведене парцеле су решењем од 10.07.2009. године досуђене извршном повериоцу „Ј.“ д.о.о. као најповољнијем купцу, који се након тога укњижио као власник истих. Након укњижбе, уписана је хипотека основом заложне изјаве Ов. 580/07 од 12.03.2007. године. У овом извршном поступку није учествовао тужилац, а у зкњ. ул. бр. 2 к.о. В. који је поднет уз предлог за извршење на основу наведене заложне изјаве није било уписано заложно право у корист тужиоца.

Дана 28.05.2008. године решењем стечајног већа Трговинског суда у Панчеву Ст. 7/08 покренут је поступак стечаја над дужником Компанија за производњу меса „А.“ а.д. П., у ком поступку је тужилац пријавио потраживање по уговору о кредиту у износу од 3.651.720,29 евра у динарској противвредности. Закључком о листи потраживања истог суда утврђено је потраживање тужиоца као разлучног повериоца у износу од 291.419.601,00 дин. И утврђено је његово потраживање као стечајног повериоца у четвртм исплатном реду. У стечајном поступку тужилац је наплатио укупан износ од 40.515.809,10 динара. Наведени стечајни поступак је у току, а на дан 13.12.2010. године према изводу тужиоца дуг „А.“ а.д. П. износи 322.444.292,65 дин., а на дан 26.09.2011. године износи 304.674.441, 47 дин.

Дана 01.09.2009. године решењем Трговинског суда у Панчеву Ст. 12/09 покренут је поступак стечаја над Пољопривредним предузећем „Н.“ а.д. А., а решењем истог суда Ст. 16/09 од 14.09.2009. године покренут је поступак стечаја над а.д. „П.“ Б. К.. Решењем Привредног суда у Панчеву Ст. 38/11 од 08.02.2011. године покренут је поступак стечаја над д.о.о. „П.“ В..

На подлози правилног и потпуног чињеничног утврђења, правилном применом материјалног права, првостепени суд је донео правилну одлуку када је тужбени захтев одбио и обавезао тужиоца да туженој надокнади трошкове поступка.

Одлучујући о основаности захтева правилно је првостепени суд нашао да тужбени захтев није основан применом правила о терету доказивања. По захтеву за накнаду штете правилно налази првостепени суд да је на тужиоцу био терет доказивања основаности наведеног захтева и висине захтева тако што ће доставити суду доказе на основу којих се може утврдити да је за тужиоца наступила штета директно проузрокована радом тужене, као и која је њена висина. Према члану 220 Закона о парничном поступку, свака странка је дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којим оспорава наводе и доказе противника. Доказивање у смислу члана

221 ЗПП обухвата све чињенице које су важне за доношење одлуке. Одредбом члана 223 став 1 ЗПП прописано је да ако суд на основу изведених доказа не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице закључиће применом правила о терету доказивања. Ставом 2 истог члана прописано је да странка која тврди да има неко право сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, ако законом није другачије одређено. Према члану 300 ст. 1 ЗПП, свака странка треба у својим излагањима да изнесе све чињенице потребне за образложење својих предлога, да понуди доказе потребне за утврђивање својих навода, као и да се изјасни о наводима и понуђеним доказима противне странке. Како у току поступка тужилац није доставио доказе из којих би се могло утврдити да је управо пропустом у раду државног органа-суда тужиоцу проузрокована штета и која је висина наведене штете то је правилно првостепени суд оцену о тужбеном захтеву донео применом правила о терету доказивања, па је сходно члану 220 и 223 ЗПП нашао да тужилац није доказао основаност свог захтева за штету по означеном основу, те су супротни жалбени наводи у целости неосновани.

Не стоји жалбени навод да је првостепени суд требао прекинути поступак док се не види крајњи исход поступка намирења по хипотеци у извршном поступку. Наиме, до прекида поступка дошло би једино у ситуацији да је тужилац покушао да намири своје потраживање из других средстава обезбеђења, па тек у ситуацији да је то учињено без успеха, дошло би евентуално до прекида поступка, али у ситуацији када тужилац није доказао да је намирење његовог потраживања по другим средствима обезбеђења било без успеха, већ паушално наводи да ће његово потраживање остати не намирено, нема места прекиду поступка.

На основу свега изнетог, а како се ни осталим жалбеним наводима не доводи у питање правилност и законитост првостепене пресуде, применом одредбе чл. 375 ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/2004 и 111/2009), а у вези са чл. 506 ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/2011), жалбу тужиоца ваљало је као неосновану одбити, а првостепену пресуду потврдити.

Председник већа-судија

ДУШИЦА ШАЛИЋ

напомена:

Рев 839/2012 од 26.12.2013.године одбијена је као неоснована ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 738/12.